

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Sæculum Secundum, Continens res memorabiles in Ecclesiæ gestas, Ab
anno 100, ad annum 200.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

SÆCULUM SECUNDUM,

Continens res memorabiles
in Ecclesia gestas,
Ab anno 100. ad annum 200.

DECAS I.

✠ Ab anno 100. ad 110. ✠

101. ✠ **S** Anctus Joannes Apostolus Ephesi diem obit.

Errant, qui putant, eum mortuum non esse, sed superstitem adhuc vivere, ut cum Elia & Enoch veniat ad secundum adventum Domini. Insuper fabulantur, qui dicunt, eundem intra sepulchrum adhuc vivere, in argumentum assumentes, quòd illic terra quasi ebullire & moveri videatur, idque ejus continuo anheliu fieri.

✠(102.)✠ S. Clemens in exilio Chersonesi Martyrio coronatur.

Defuncti corpus cum à Christianis quæreretur illis ad littus orantibus, mare ad tria milliaria recedens, iter eis præbuit ad ædiculam marmoream in templi formam constructam, in qua corpus

pus

ECU

pus martyris intra lapideam arcam conditum
invenirent, & juxta illud anchoram, quâ mergi
fuerat. Quod miraculum postea per longum tem-
pus annuè repetitum est, præbente mari iterum
septem dies populis ad sepulchrum martyris ac-
cedentibus.

✽(103.)✽ S. Clementi in Pontificatu
successit Anacletus.

Trajanus Imperator vincit Decebalum
ferocissimum Regem Dacorum; unde
Dacicus appellari voluit in memoriam
signis victoriæ.

In hoc prælio memorabile accidit, ut cum
neribus militum sauciorum ligamenta deessent
Trajanus suam propriam vestem in lacinias con-
cissam distribuerit.

✽(104.)✽ C. Plinio honorarium con-
sulatum administrante visa est nonnulla
quiescere persecutio Christianorum, per
suaserat enim Plinius Trajano, si Christi-
anis pœnitentiæ locus & tempus daretur
fore ut brevi religio Christi extingueretur.
Sed spe vanâ decepit seipsum: immensum
enim incrementis religio Christi propa-
gata est.

✽(105.)✽ Elxai sive Helxeus pseudo-
propheta sceleratissimus ex Judæis oriun-
dus errores & hæreses seminat.

HÆRESIS
fuit

HÆRESIS ELXAI.

Virginitatem impugnavit, & homines ad conjugia adegit.

Asseruit peccatum non esse in persecutione fidei abjurare, si modò corde retineretur.

Prohibuit orare facie ad orientem conversâ, sed dixit ex omni parte mundi faciem Hierosolymam versus inter orandum vertendam esse.

Christum creaturam tantum esse blasphemavit, quæ primò apparuerit in Adamo, ac postmodum visa fuerit in Christo: & hanc creaturam describebat insanus, esse virtutem quandam habentem mensuras milliariorum nonaginta sex in longitudinem, quatuor autem & viginti in latitudinem. Crassitudinem similiter emetiens.

Sororem Christi dixit esse Spiritum S. sexu fœmineo instar statuae super nubes & in medio duorum montium stantem.

Præscripsit suis septem testes jurisjurandi, nimirum salem, aquam, terram, panem, cælum, æthera & ventum. Hæc & similia fabulamenta instillavit sectatoribus suis, & universam Sacram Scripturam contempsit, suorum autem verborum (tanquam cælo delapsa essent) interpretationem prohibuit.

✠(106.)✠ Anacletus Romæ erigit super corpus S. Petri & Pauli in vaticano memoriam sive Ecclesiam & trophæa Apostolorum appellat, quæ postmodum nec in dirissimis persecutionibus prostrata sunt.

Eodem

Eodem anno Trajanus erigit Columnam suo nomini dicatam & gestis incisam, quæ nihil magnificentius Roma vidit.

✽(107.&108.)✽ Trajanus lustrans exercitum suum, in eo undecim millia Christianorum reperit, quos omnes in Germania exulare jubet.

✽(109.)✽ Incipit tertia Persecutio Christianorum. Martyrium subit S. Simeon Episcopus Hierosolymitanus, 120. annus natus, & S. Ignatius vinculus Romam mittitur.

Collige immensum planè numerum fuisse Martyrum, qui Romæ passi sunt, cum non tantum qui illic agerent, quorum erat ingens multitudo sed ex aliis etiam Provinciis eò missi interficerentur. Præsides enim ac Proconsules ita advertentibus in Christianos, ut quotquot invenissent Cives Romanos, cum in eos jus gladii haberent, Romam ablegarent.

Ad hunc annum Baronius refert Martyrium Dionysij Areopagitæ Episcopi Parisiensis anno ætatis suæ Centesimo & ad minimum decimo.

✽(110.)✽ S. Ignatius Episcopus Antiochenus Romæ Leonum dentibus in theatro dilaniatus Martyriū consummavit.

Onesimus quoq; Pauli discipulus & Episcopus Ephesiorum aliiq; innumeri propè Christiani Martyrio affecti sunt.

DECAS II.

III. & Martyrio coronatur Anacle-
tus, in ejus locum Pontifex
Creatus est Evaristus.

Evaristus Romæ instituit titulos ;

Per titulos intelliguntur domus fidelium di-
vino cultui mancipatæ, in quibus Christiani Sy-
naxes agere consueverant, quas nos Ecclesias
dicimus.

(113.114.115.) Atrociter per om-
nes Imperii Provincias sævit persecutio in
Christianos.

Trajanus viribus & fortunâ deficit, ul-
tore DEO crudelitatem castigante.

(116.&117.) Judæi duce quodam
Andreâ Rebellant contra Romanos.

Tantus rebellium furor erat, ut sine discrimi-
ne Romanos æquè ac Græcos obtruncârint, eo-
rumque carne & sanguine vesci cæperint, imò
etiam ut Dio memorat, intestinis stillante adhuc
sanguine seipsos cingentes ac pellibus obvolven-
tes, multos per medium usque ad verticem secue-
runt, plurimos Bestiis dilaniandos objecerint, ali-
os inter se, digladiari coëgerint. Eo usque furor
deserviit, ut tantummodo apud Cyrenem ducenta
& amplius hominum millia eo Judæorum furore
interierint, totâ Cypro atque Ægypto vastatis
& conturbatis.

C

Tra-

Trajanus missis exercitibus furorem
 clæorum coërcet, & propè infinita eoru
 millia è medio tollit, & penitus delet.

✽(118.)✽ Trajanus jubet à persecuti
 ne cessare, quia Tiberianus, (qui prin
 Palæstinorum genti præerat) significat
 tyranno, se parem non esse Occident
 Christianis, qui supplicia ultro appetere

Emergit error Millenariorum, aucto
 Papiæ Episcopo Hieropolitano, viro ma
 ni nominis.

*Hic Papias ex eo, quòd in Apocalypsi dicitur
 Joannes, fideles regnaturos mille annis, id de
 gno terreno interpretatus est, post resurrectionem
 mortuorum ad illum annorum numerum in
 ris stabiliendo.*

✽(119.)✽ Trajanus moritur & ciner
 ejus Romam vehuntur, ibique sub ejus
 lumna reconduntur: fuit post mortem
 tæ apud Romanos æstimationis, ut in
 natu non aliud Principibus acclamaretur
 quàm FELICIOR AUGUSTO, melior Trajan

*Quod quidam spargunt, animam Trajani
 eibus S. Gregorij ex inferno liberatam esse,
 tam fidem meretur, sed pro simplici comm
 habendum est.*

Traiano in Imperio successit Hadrianus

✽(120.)✽ Incipit quarta Persecutio
 Christianorum sub Hadriano - Hæc pat

Ab anno 100. & 200.

51

est Eustachius, cum uxore Theopista, ac
duobus liberis Theopisto, & Agapito, qui
omnes in bovem æneum candentem inclu-
si Phalaridis crudelitatem à Trajano ex-
perti Martyrio coronati sunt.

Basilides seminat hæreses.

HÆRESIS BASILIDIS.

Basilides Saturnini itidem heretici sub Simo-
nianis Magistris, condiscipulus, voluptatum
Carnalium illecebris sectatores suos inescavit.

Pythagoræorum more per quinquennium si-
lentium suis præcepit. Non JESUM Christum,
sed Simonem Cyrenæum Cruci affixum esse præ-
dicavit, Christum autem in forma Simonis as-
sumpta Cruci adstitisse, & Crucifixores irrisisse.
Resurrectionem quoque negavit.

Docuit in persecutione fidem negandam &
Edolothyta comedenda esse.

Alte suis imprimere solitus illud (postea Ma-
chiavelli monitum) tu omnes cognoscas, te
autem nemo cognoscat. ideo sua patefa-
cere mysteria prohibuit, & alios homines præ-
ter se & suos, canes, ac porcos esse dicebat. Ad-
dit Irenæus Basilidianos uti solitos admirabilibus
imaginibus, incantationibus, & invocationi-
bus & amuletis superstitionis, in quibus variâ
dispositione & formâ litteræ erant exarata, con-
tra morbos diversos & Barbara nomina signata.

Commentus est animas prius peccasse in alte-

ra vita, Sin hac vita in corpore conclusas
 suppliciu: Thac quidem de insana hæresi Basilidæ
 Seminârunt etiam suas hæreses Sat
 ninus, Carpocras.

HÆRESIS SATURNINI.

DEum Patrem dixit esse Creatorem, ita tan
 ut mundum creaverint septem Angeli.

Hominem appellavit facturam Angelorum.

Duo hominum genera esse ab Angelis facta
 alterum bonum, & alterum nequam genuit
 torum.

Nubere & generare esse à Satana.

Ab animatis Saturniniani abstinerunt,
 virtutis specie plures seducerent.

Eodem tempore apparuit Carpoc
 fax omnis impietatis & incontinentiæ.

HÆRESIS CARPOCRATIS.

Redemptorem asseruit ex Josepho natum,
 se suosque et similes esse, & ex his nomi
 los eo fortiores gloriabatur: se demones allig
 tos habere, & mirâ arte sibi subiectos.

Negavit Resurrectionem.

Delicta qualibet non tantum non prohibet
 sed etiam omnibus imperari dixit, usque ad
 perpetuâ animarum transmigracione plerum
 essent, qui non secundum suas libidines opera
 ventur. Et quidem in hac tantâ doctrine
 scenitate Gnostici appellari voluerunt Carpoc
 & sectatores, quasi ceteris hominibus rerum

vinarum cognitione præstantiores essent. Turpitudines nefandas Carpocratianorum pudet v. secundo lectori chartâ exponere.

HÆRESIS PRODICI ADAMITÆ.

EX Carpocratis nefanda illuvie prodijt Prodicus auctor Adamitarum, quibus nonnisi nudis in suis ecclesiis (rectius lupanaribus) commorari licebat, quas ideo paradisum appellabant. Mystera sue sectæ in turpissimis quibusque rebus constituebant. Quatuor elementa, atque solem & lunam pro Diis habebant, liberos se & nullâ lege teneri affirmabant, & nec ad orandum teneri. Hi quoque Gnosticos se se vocabant.

Fuerunt autem Gnosticorum variae classes Borboriani, Stratiotici, Philionitæ, Socratitæ, Zachæani, Barbelitæ, Naasiani. Omnes hi prædicabant communitatem uxorum, & cum natura adeò immane bellum gesserunt, ut in suo plusquam ferino congressu generationem aversarentur & vetarent, & si deprehendissent quandam fœminam, quæ fœtum gestaret, illum ex alvo extraxerunt, & pilâ contundebant, admixtoq; ad cavendam nauseam pipere, melle alijsq; aromatibus simul omnes barbarum hoc contusi infantis convivium participabant, hoc suum pascha esse ajebant, Hæc & similia fœdiora adhuc Gnostici, pallio revelationis à Christo factæ, omnem nequitiam suam contegentes.

DECAS III.

✽ Ab anno 120. ad 130. ✽

121. **E**Varistus Papa moritur, cui Alexander succedit. Judæi iterum bellantes domiti.

✽(122. 123.)✽ Hadrianus Imperator passim furit in Christianos. Sed sanguis Martyrum fit ubiq; semen Christianorum.

✽(124. 125. 126. 127. 128.)✽ Furente persecutione ubiq; locorum totæ etiam urbes ad mortem pro Christo se offerunt.

Aristides Atheniensis Philosophus Christianus Hadriano provincias iustranti liberum Apologeticum pro Christianis offerens quo perleso Hadrianus placatur, & misericordiam se exhibet. Idem fecit Quadrantus discipulus Apostolorum & Athenarum Episcopus, qui pro Christianis coram Imperatore orationem habuit, & plurimam ferociam ejus curavit. Haud minus Imperatorem impulit Proconsul Asiæ, qui cum cerneret multos innocentissimos homines neci tradi clamoribus tantum vulgari delatos, nec de Christianis legitima judicium exerceri, id litteris datis significavit quibus commotus Hadrianus rescripsit.

Chri

Ab anno 100 ad 200.

55

Christianos sine objectu criminis non esse
condemnandos.

✽(129. 130.)✽ Iterum Judæi rebelles
animos & arma sumpserunt sub Duce
Barchochebas cruento ac nefario præ-
done.

*Causa rebellionis fuit, quòd Hadrianus Hie-
rosolymam eversam rursus habitari jusserit, in-
dito novo nomine Æliæ Capitolinæ, ac Jovi ex
adverso templi edem excitasset. Propterea
conspirarunt iterum, atque motu suo universum
ferè orbem terrarum concusserunt. Rufus au-
tem Præfectus Judææ auxiliariis ab Imperatore
copiis acceptis plurima millia Judæorum iterum
concidit. Barchochebas, sub quo Judæi mili-
tabant, hostis erat Christianorum infensissimus,
& quotquot contra Romanos arma ferre, aut
Christum negare recusabant, interemit. Factita-
bat se illum esse, de quo scriptum legeretur in
Propheticis! Orietur stella ex Jacob.*

DECAS IV.

✽ *Ab anno 130. ad 140.* ✽

131. **A**lexander Papa aquæ benedictæ
✽ usum decreto sancit, qui alias
jam pridem introductus erat. Jubet etiam
modicum aquæ vino consecrando adhibe-

C 4

ri, &

ri, & addit in Canone; qui pridie quam pateretur: Cum utrumque ante hæc tempus in militæ Sacrificio, tantum pro libitu, adhibitum esset.

Hadrianus Romæ templum Veneris extruit.

Appollodorus Architectus, quia is in tempore hujus structura aliquot vitia notavit, occiditur. Ideo Favorinus cautior factus alieno damno, cum aliâ vice reprehenderetur ab Hadriano, ob verbum aliquod minus scite ac doctè prolatum, statim acquievit, prætendens illo doctiorem se esse, qui ad manum triginta legionum haberet.

(132.) Alexander Papa plurimum tormentis pro fide toleratis, demum pueri turis confossus occiditur, cum eo passi ad huc plures alij.

Succedit in Pontificatu Sixtus.

(133.) Perdit hoc anno Hadrianus suum Antinuum, puerum pulcherrimum, quem in deliciis habuit supra modum.

An ceciderit in Nilum, cum per eum navigaret, an verò fuerit immolatus ad extispicinam, ut putat Dio, in dubio relinquitur. Certum est Hadrianum muliebriter illum deslevisse, & civitatem Antinonen illius memorie edificasse; & solenni consecratione inter Deos retulisse, quod

*cum riderent Christiani Alexandrini ceterique
Ægyptij, severe ab Hadriano habiti sunt.*

✽(134. 135.)✽ Editum est edictum
Salvianum à Salvio Juliano, quo statutum
est, debere omnes civitates Romanæ urbis
consuetudines sequi, ac leges, neglectis
propriis quarumcunque urbium statutis,
cujus occasione plurimum exagitati sunt
Christiani, quia amplecti noluerunt leges suæ
religioni adversantes.

Hoc anno à Julio Severo Hadriani præ-
stantissimo duce Judæi rebellantes penitus
oppressi millibus quinquaginta cæsis, &
arcibus quinquaginta celeberrimis dirutis:
vicis nongentis & octoginta quinque no-
minatissimis direptis & exustis, totaque
ferè Judæa desolatâ.

*Hanc cladem illis denunciavit sepulchrum
Salomonis, quod ante bellum hoc corruit & lupi
ac Hyenæ passim per eum horrifico ululatu gras-
santes.*

✽(136.)✽ Hadrianus in ignominiam
Judæorum Æliæ urbis portis suas insculp-
sit, & æquè in ignominiam Christi in Gol-
gotha simulachrum Veneris, in Anastasi
imaginem Jovis collocavit, & in Bethleem
fanum Adonidis, quæ omnia ad tempora
Constantini usque perdurârunt. Judæis
prohibitum vel pedem tantum in agrum

Hierosolymitanum inferre, vel à longè
tueri. Et Hierosolyma urbs **Ælia** dicta

Circa hæc tempora jejunium quadrag-
simale Apostolicâ traditione suscepto
decreto edito præscriptum est, de quo
men variant Historici Græci, & Latini,
id factum à Telesphoro, utrum à Sixto.

✽(137.)✽ Aquila Ponticus Christi-
anus factus cùm abstinere non vellet à
perstitiosa astrologia judiciaria, & ideo
doctoribus fidei redargueretur, expul-
sus est ab Ecclesia, & abnegato Christianismo
circumcisus est & factus Judæus, & scriptu-
ram sacram malo animo in Græcum tra-
tulit, impiè & invidiosè irruens sæpe
septuaginta duorum interpretationem,
testimonia de Christo corrumpere.

✽(138.)✽ Hadrianus Imperator
stratis provinciis Romam redit, & inqu-
rit denuò severè in Christianos, quos inte-
etiam Symphorosa cum septem filiis Mar-
tyrio affecta. Cœperunt Christiani à mu-
tis Gentilibus ignominia causâ dici *Ba-*
thanati à Græco *βία* Vis, & *θάνατος* *Mon-*
quòd violentæ mortis sententiæ obnox-
essent.

✽(139.)✽ Hadrianus profluvio san-
guinis correptus in villa Tiburtina, acce-
dente lentâ tabe, ac demum hydropisi da-
pena

poenas crudelitatis, adeò ut vitæ suæ per-
tæsus mori desideraret, peteretque a va-
riis ut mors sibi vel gladio, aut veneno ac-
celeraretur.

Quidam & præcipuè Antoninus filius ejus ad-
optivus & hæres Imperij, ut spem desideriumque
longioris vitæ Hadriano faceret induxerunt mu-
lterem, & virum qui ambo fingentes cæcitatem
accederent ad infirmum Hadrianum, dicerentq;
se in somnis monitos significare Hadriano, quòd
esset sanitatem recuperaturus, quemadmodum &
ipsi cum hoc renunciassent, & corpus ejus teti-
gissent, visum recepturi essent: quòd cùm factum
esset (per simulationem scilicet tum fœminæ tum
viri valde astutam & mimicam) Hadrianus spe
vanâ distentus, in alterum usque annum inter
dolores vitam prorogavit. Unde Antoninus
Pius cognominatus est, quòd tamdiu Hadrianum
vivere coegerit, cùm etiam filij non raro soleant
parentibus optare vel accelerare mortem, ut
summâ rerum potiantur.

✽(140.)✽ Hadrianus moritur & An-
toninus Pius Imperium capeffit.

DECAS V.

✽ Ab anno 140. ad 150. ✽

141. Fauftina Augusta conjunx Antoninî

✽ F defuncta in numerum Deorum re-
lata.

lata. Gentiles autem cernentes singulis
ferè annis novos Deos fieri, eosdemque
nequissimos homines, magno numero
Christianæ religioni accesserunt.

Sixtus Martyrio afficitur, & Telespho-
rus in Pontificatu succedit.

Antoninus prohibet sub pæna mortis le-
gionem sibyllinorum carminum, quod in-
tellexisset, multa in illis de Christo prædi-
cta esse, sed tantò plures relicta supersti-
tionem illam indignè ferentes Christo
accesserunt.

✿ 142. ✿ Justinus Martyr librum apologe-
ticum pro Catholicis Antonino porrigit,
cum emolumento insigni Christianorum.

✿ (143. 144. 145.) ✿ Emergunt hi-
temporibus hæretici plures pestes Chri-
stianitatis, Valentiniani. Ophitæ. Caji-
ni, Sethiani.

HÆRESIS VALENTINIANA.

*V*alentinus, quod se Spe Episcopatus frustra-
tum cerneret, in odium Ecclesiæ docuit.
Christum per Deiparam Virginem transisse
per rimam aut Canalem, humanâ carne minime
assumptâ.

Peccatum non libero arbitrio sed natura mun-
di aut Diabolo adscripsit.

Suasit sectatoribus non Corpus aliquando, sed
tantum animam salvandam esse.

Ex Pythagoræ & Platonis Schola multa supersti-
tio.

*hōsa docuit de profundo, de Silentio, de Chao,
de seculis, de numeris &c.*

HÆRESIS OPHITARUM.

Inxit Euphrates auctor Ophitarum cum septuaginta annis, qui Adamum decepit, verum Christum esse, in quem mutatam putabat sapientiam, ut agnitionem sui praberet hominibus. Eorum Sacerdotes magi erant:

HÆRESIS CAJANORUM SEU CAINITARUM.

Germeni hoc Gnosticorum dicebant se Caino Patre factos. turpissimos quoque homines sanctos appellabant. Sodomitas, Core, Datan, Abiron venerabantur ut sanctos, & his omnibus praeponerent Judam proditorem, quod ille, veritatis eversorem Christum prodidisset: neminem salvum dicebant, qui non omnia peccata consummasset.

HÆRESIS SETHIANORUM.

Sethiani ex eodem Luto Valentiniaco orti, adorabant Seth, filium Adae, & Christum illum ac Salvatorem esse predicabant; sinxerunt etiam filium alicujus VIRTUTIS MAGNAE, quae eum Abelis loco peperisset; induxisse illam VIRTUTEM MAGNAM Sethi matrem diluvium, ut permutationem Angelorum & hominum tolleret. sed Caini semen in arcam inductum esse, sicque malos permixtos esse bonis, & alias ejusdem insanie nugae excogitarunt, quas mirum est, potuisse

uisse homini venire in mentem, & fidem apud
audientes invenire.

✽ (146.) ✽ Marcion disseminat suam
hæresin. Ponticus hic fuit ex Sinope, filius
hujus urbis, & secta Stoicæ Philosophiæ.
Cum autem Virginem, ipse virginitatem
professus violasset, expulsus est ab Ecclesia
per suum Patrem, & Cerdoni hæresiarchæ
se conjunxit, sed statim fieri volens supra
impium magistrum, magis impius discipu-
lus, hæresin suam procudit & sparsit.

HÆRESIS MARCIONIS.

DUOS Deos statuit, carnis Resurrectionem ne-
gavit, * & legem & Prophetas despiciebat * no-
vum testamentum à veteri alienum sentiebat &
Scripturas mutilabat. * Illicitum matrimonium
asserbat & conjugatos excludebat cælo. * Bi-
ac ter baptizabat. * Abelem, Enoch, Noë &
Abraham aliosq; sanctos à Christo JESU descen-
dente ad Inferos inde liberatos esse negabat, eo
quod in Christum credere noluerint. E contra-
rio Cain, Sodomitas, Ægyptios aliosque impios
salvos & in Dei regnum eductos esse. * Ciborum
delectum invehabat in ejus odium, qui eos
creasset.

HÆRESIS CERDONIS.

Inficiabatur Corporum resurrectionem, & cum
esset discipulus Heracleonis, duos Deos mala-
rum & bonarum creaturarum prædicabat, *
qua-

quatuor Evangelia repudiabat, aliquas ex Epistolis S. Pauli admittebat, de cætero in eadem cum reliquis cloaca mergebatur.

Fuit & alia hæresis Apellitarum, quæ circa hæc tempora turpitudinem suam revelavit.

HÆRESIS APELLIS ET APELLITARUM.

JESUM Christum ajebat non accepisse à sua matre carnem, sed ex elementis, eamque in resurrectione mundo reddidisse, imò absque carne resurrexisse, & in cælum ascendisse. * Prophetas dicebat contrario Spiritu agitados fuisse, sibi-que contradixisse * Se ex suggestione cujusdam Energumene Philumene infallibilem esse jactabat. In cæteris fuit cum aliis Gnosticis ejusdem hære.

(147. 148. 149.) Sub quiete Imperatoris Antonini magnis incrementis Ecclesia proficit, maxime in Gallia & Germaniâ.

(150.) S. Justinus pro Christianis alteram nunc scribit Apologiam, eandemque non tantum Imperatori, sed etiam filiis ejus adoptivis Marco & Lucæ, totique Senatui, ac populo Romano offert.

DE-

DECAS VI.

✽ Ab anno 150. ad 160. ✽

✽ 151. **N**on cessant sc̄vire in Christianis
nos variarum Provinciarum
Præsides.

✽ (152. 153.) ✽ Plurimum tamen proficit res Christiana, maximè in Galliis. Statuit Telesphorus, ut in Natali Domini tres Missæ celebrarentur. Item ut ante Sacrificium Missæ diceretur Hymnus Angelicus *Gloria in excelsis*.

✽ (154.) ✽ Telesphorus Martyrio coronatur, cui in Pontificatu succedit Hyginus.

Multa Romanis molesta acciderunt ✽ sc̄vuit atrox fames per orbem ✽ concidit circulus Romæ. ✽ Terræ motibus civitates variaz afflictæ ✽ Romæ incendium 340. annos assumpsit ✽ intumuit supra modum Tiberis. ✽ Crinitus cometa arsit in cælo. ✽ his Imperator perterritus decretum ad Præsides emisit, & persecutionem Christianorum inhibuit.

✽ (155. 156. 157.) ✽ Valentinus hæresiarcha & Cerdo plurimum vexant Ecclesiam, irridentes eos Christianos, qui sanguinem profunderent pro Christo, qui pro homi-

Ab anno 100. ad 200.

65

hominibus crederetur suum dedisse, hi duo hæretici Valentinus & Cerdo quasi duo aspides sibi invicem virus dedere, mutuos accipientes & retribuentes suos errores. Sæpè etiam sub larvâ pœnitentiæ ad Ecclesiæ communionem recepti, depositâ larvâ, ad vomitum rediêre.

Attribuet prudens & æquus censor hoc speciali triumpho & honori vera Ecclesiæ Romano-Catholicæ, quòd etiam cariosi hæresiarchæ fide verè Palinodiam recantaturi, id sibi potissimum apud Sedem Romanam faciendum putaverint, quia in confesso erat apud omnes, hanc totius Ecclesiæ Christianæ velut metropolim habendam esse.

(158.) Hyginus vel Hyginus Papa Martyr extinctus est, eique in locum subrogatus est Pius.

Hyginus ad corrigendas Judaizantes Ecclesias aliquas quæ decimâ quartâ lunâ pascha celebrabant, decreto firmavit, quod jam ab Apostolis traditum erat, ut Pascha celebraretur in die Dominico.

(159.160.161.162.) Hi anni vacui reperiuntur apud Chronographos, quoad Ecclesiastica gesta; nequaquam tamen dubitari potest, quin facundi fuerint, & feraces multiplicis coronæ Martyrum.

D E-

DECAS VII.

✽ Ab anno 160. ad 170. ✽

✽(163.)✽ Antoninus Pius diem obiit, & a Senatu Romano nemine reclamante inter Divos relatus est: ita deploratus a populo senex, quasi adolescens mortuus esset, ac Numæ comparatus, quin etiam Numâ melior inventus.

Successit demortuo Marcus Aurelius Antoninus cognomento Philosophus, qui confortem Imperii accivit Lucium Ælium Verum Antoninum, filium Ælii Cæsaris Veri, qui deinceps dicti sunt Divi fratres eo quod essent ambo à Pio adoptati.

✽(164.)✽ Incipit quarta persecutio Christianorum sub Marco Aurelio seu potius sub Vero, quæ persecutio à Severo sulpicio quinta numeratur. An autem hæc persecutio mota fuerit ab ipso Imperatore, an verò à Præsidibus, sub iudice lis est. In hac persecutione S. Praxedes operibus charitatis ac prodigiosæ misericordiæ, & simul glorioso Martyrio cum innumeris aliis triumphat.

✽(165.)✽ Justinus Philosophus Christianus, quod iteratò pro Christianis Apologiam dederit, ad Senatum & ad Imperatorem

torem delatus pro mercede Romæ coronam Martyrii recipit.

✽(166.)✽ Pius Pontifex hoc anno Martyr effectus, rigidus fuit errorum in sacerdotibus etiam ex imprudentia commissorum censor. Unde colligere licet, quàm fuerit justus vindex in sceleribus gravioribus. Successit illi in sede Anicetus.

Venit hoc anno Romam Polycarpus S. Joannis discipulus, ut Anicetum interrogaret de paschate celebrando: Cùm verò Polycarpus Romæ incidisset in Marcionem, ei roganti, utrum se nosset, respondit; *Novi utique primogenitum Satanae*. Multos etiam Cerdonis discipulos ad religionem veram revocavit.

✽(167.)✽ Recrudescit in Christianos odium, & persecutio, magno metu à bello Marcomannico imminente, unde ut Deorum inanum iras placarent duo Imperatores in Christianos edicta promulgârunt, instigantibus ad hoc sacrificulis & Flamini- bus idolorum.

✽(168.169.)✽ Magnum Asiæ & Ecclesiæ lumen Polycarpus Smyrnæ à populo ad necem pertractus, & publicè professus Christum, cui octuaginta annos servierat, ignibus vivus addictus est, cùm verò flamma ei non noceret, gladio transverberatus

inte-

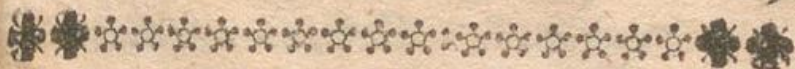
interiit, tantumque sanguinis ex ve-
nere effluxit ut ingens bustum extingue-
ret, flammis nihilominus denuò excitat
cadaver, absumptum est, ne à Christianis
reliquiæ colerentur, qui tamen ossa sancta
fuffurati sunt, ad perpetuam venerationem
servanda.

✽(170.)✽ Sævit pestis atrocissima, quæ
majorem orbis non vidit, nec diuturnam
orem.

Credita fuit in Babylone ortum habuisse cum
ibi miles auream arculam in templo Apollinis
perfregisset, hinc pestiferum Spiritum erupisset
quo totus orbis infectus ultimum interitum ex-
petebat. An hoc ab Ethnicis confictum
Deorum honorem, an verum sit, relinquitur in
dubio, Gentiles saltem tanto malo efferatione
facti Christianos tanquam auctores infamarunt.
Propterea persecutio invaluit.

HÆRESIS HERMOGENIS.

Hermogenes pictor & Philosophus à Christi-
anis ad Stoicos transit. Docuit materiam
ingenitam fuisse, ex qua Deus creaverit omnia.
fabulatus est Corpus Christi repositum esse in Sa-
le; * Diabolos esse in materiam refundendos.
Salvatorem negabat esse filium Dei, * & Spiritus
tui sancto intellectum eripiebat. Verbo tum ex
Platonis, tum ex officina hereticorum, morum
aque ac errorum hausit turpitudinem.

DECAS VIII.

✽ Ab anno 170. ad 180. ✽

171. **L**ucius Verus cum Marco Aurelio
✽ Leodem vehiculo portatus ad ex-
peditionem Marcomannicam subito apo-
plexiâ tactus moritur, Marcus Aurelius
autem solus Imperator, bellum infelici suc-
cessu prosequitur, ab Alexandro impostore
deceptus.

✽(172.)✽ Melito Sardenfis apologiam
pro Christianis offert.

✽(173.)✽ Montanus (quem S. Hiero-
nymus semivirum appellat, quia Eunuchus
erat) baptizatus Christianus, moxque pro-
priae excellentiae gloriâ elatus furioso im-
petu, ac peregrinis vocibus prophetam se
proferi coepit nactus ad eam rem duas,
quas seduxit, & a maritis abduxit, opu-
tentas foeminas, Priscam sive Priscillam, &
Maximillam, quas pariter maligno Spiritu
afflatus prophetare docuit, & plurimas
suâ hæresi polluit, donec cum sua Priscilla
& Maximilla dæmonum impulsu la-
queo sibi mortem pariter consciverunt.
Sed & Theodotionem, qui primus hujus
commentitiæ Prophetiæ procurationem
suscepit, dæmon in sublime elatum, præ-
cipi-

cipitem egisse, & miserè animam extor-
se testatur Apollinaris.

HÆRESIS MONTANI SIVE CATAPHRYGUM.

*J*actabat se Spiritum Paracletum esse * *S*
abundantiùs à Spiritu sancto instructos, quàm
*fuerint Apostoli. * Montanistæ ut Montanus*
Priscillam & Maximillam Prophetas & Pro-
phetissas extollerent, omnes alios Prophetas
mendacii Spiritu obsessos fuisse calumni-
*bantur. * Baptismi formam corrumpabant, &*
*mortuos etiam baptizabant. * Asserebant e-*
qui semel lapsi essent, uullâ posse pœnitentiâ su-
*peccata delere * Dissolvebant pro arbitrato ma-*
*trimonia * jejunia etiam exotica introduc-*
*bant, tres ordinantes quadragesimas. * Sicut*
Eucharistiam infantis anniculi sanguine misce-
bant, quem de toto ejus corpore minutis punctis
num vulneribus extorquebant, & si puer is mor-
tuus fuisset apud illos celebrabatur ut Martyr,
verò vixisset vulneribus & tormentis superstit-
pro magno Sacerdote habebatur. Hæc de Mont-
nistis referunt SS. Patres; quamvis non sum-
horum omnium scelerum reus videatur fuisse
Montanus, ab eo tamen ceu fonte lutofo he-
errorum & sectarum eluvio sumpsit exordium
& cum tempore per divisiones aliæ turpitudines
similes inundârunt.

Pars magna Montanistarum appellabantur

TRASCOTRUGITÆ seu **PERTICONASATI**, quod, dum orarent, digitum indicem naso imponerent, signum scilicet tristitiæ, & *ultronea* justitiæ gratiâ, *Trascus* enim apud ipsos *pertica* appellabatur, *Drusus* verò *nasus* sive *rostrum*.

Numerat insuper *Epiphanius* inter *Montani* descendentes *Quintilianos*, à *Quintilla*, *Priscilianos* à *Priscilla* (qui *Sacerdotium* & *Præposituras* fœminis impertiebant) *Pepuzianos* à *Pepuza* vico *Phrygiæ*, *Arthotyritas*, sic dictos, quod in suis mysteriis apponerent panem & *caesios* - & similes delirantium atque *bacchantium* cuneos.

✽(174.)✽ Exurgit hæresiarcha *Tatianus*, contra quem postmodum scripserunt *Origenes* & *Apollinaris*.

HÆRESIS TATIANI ET ENCRATITARUM.

Tatianus discipulus *S. Iustini Martyris* Magistro mortuo & relicta Româ in *Pisidia* & *Cilicia* errores docuit, factus auctor *Encratitarum*, quasi continentium, qui nuptias detestabantur, item *Hydroparastarum* seu *Aquariorum*, qui vinum in mysteriis adhibere recusabant, solâ aquâ contenti. Eodem Parente prodit *Severus*, à quo *Severiani*, qui usus suâ *Pbilumena* *energumena* ad vaticinia & fascinationes, *Tatiani* dogmata promovit.

Encratite matrimonium reiciebant & for-
mica-

mica-

nicationi equiparabant. * Repudiabant omnia
Epistolas S. Pauli. * Adamum & Evam damnatos dicebant. * Abstinenciam ab animalibus suis affectis preceperunt * in ceteris plurimum adhaerebant Encratite Marcionistis & Saturninis.

✱(175)✱. Anicetus Summus Pontifex
caesus ob fidem Christi.

Ejus inventum est Clericorum commentum brevior & modesta.

Aniceto successit Soter.

Hic annus celebris est martyrio S. Felicitatis cum septem Filiis.

Narrat Dionysius celebris nominis Episcopus Corinthiorum, Ecclesiam circa hæc tempora tantam habuisse opum abundantiam, ut non solum sufficerent ad alendos pauperes, qui Romæ essent, ubertim alendos, sed etiam ad sublevandas districas Ecclesias indigentes, & fovendos Christianos ad metalla damnatos, quorum ingens erat numerus.

Ad hæc tempora turbare Ecclesiam proterviti conati sunt discipuli Valentini hæresiarchæ, qui inter fuerunt præcipui Bardesanes Apostata, Ptolomæus, quem Irenæus nominat flosculum Valentini, & Marcus, quo ex Valentini discipulis nullus nequior fuisse scribitur, addens enim hæc hæresi magiam, calicem Eucharistia purpuræ

Deum ac rubicundum apparere fecit, ut putaretur per invocationem ejus sanguis illius, qui est super omnia, stillare in calicem. Damone familiaris usus, prophetare creditus est, ac circumiens orbem seduxit plurimos, maxime mulieres pulchriores & ditiores. Et hic & discipuli ejus, omnia turpia patrantes perfectos se se vocabant, quasi soli magnitudinem agnitionis inenarrabilis virtutis ebibissent; atque adeo liberè omnia agere possent, quæ vellent.

Furebant non mitius circa hunc annum Ascodyta, & Archontici, qui Sacramenta divina penitus abjecerunt, & inconueniens esse agebant per visibilia signa significari divina & invisibilia atque Spiritualia.* Repositam dicebant perfectam redemptionem in cognitione.* Mortuos oleo & aqua inungebant.* Blasphemabant Deum in septimo cælo exercere tyrannidem, ab eodemque genitum esse diabolum, ex quo per Evam Cain & Abel sint prognati.* Negabant resurrectionem mortuorum.* Fingebant novos Prophetas Martialem & Marcianum, eosque in cælum raptos esse, ac post triduum descendisse.* Erant autem heretici isti cæteris astutiores, quod solitariè agentes omnium rerum renunciationem præ se ferrent.

(176.) Triumphat Marcus Aurelius de Marcomannis, Quadis & Sarmatis, precibus legionis Christianæ, quæ ideo
D appel-

appellata est **F U L M I N A T R I X**: res ita n
ratur.

*Marcus Aurelius circumventus, & in
compulsus, unde effugere non posset, atroci
per siti vexato exercitu, frustra ad Deos
confugit. Tunc Christiani milites, plerique
ex Melitina Armenia civitate, flexo popi
Deum adorantes, suis pluviam, & hostibus
nem, grandinem & fulmina impetrarunt: qu
bus dejecti, dissipatique hostes magnam Imper
vori concessere victoriam. Unde Marcus
xit, ne quis Christianorum impofterum voca
tur in iudicium ob religionem, & accusator,
ad auderet, vivus combureretur. Inde Leg
mi illi impertitum nomen est, **LEGIO FULM
N A T R I X**.*

✽(177.178.)✽ **Faustinae** Imperat
defunctae Marcus Imperator divinos, et
nuente Senatu, honores statuit, & qua
quam impudicitiae famam laborasset, qu
ipse vel nesciebat, vel dissimulabat, ep
tamen honori novas puellas **Faustinianae**
dictas instituit. Et simul legem tulit co
tra eos, qui prophetias ederent: quo
mine Christianos perstringebat, qui sign
& prodigiis, ac futurorum malorum pra
dictionibus Gentiles perterrerent.

✽(179.)✽ **Magna** procella mota
Christianos a Gentilibus, qui cum edictis
Ma

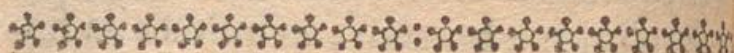
Marci prohibiti essent accusare Christianos de religione tantum, crimina alia fingentes, impietatis in Deos, esus humanarum carnium, incestuum, & similia apud Præsides Provinciarum detulerunt. Unde persecutio orta in omnibus civitatibus ac Provinciis, & ubique locorum sanguinis Christiani immitis effusio facta est, Soter Pontifex Romanus Martyrio in hac persecutione coronatus est, & ovibus suis ad macellum educatis, fide, fortitudine, exemplo, Pastor bonus præivit.

Soteri successit in Pastoris supremi officio Eleutherius.

(180.) Post cædem Martyrum Lugdunensium in hac persecutione coronatorum; Irenæus Lugduni Episcopus creatus est, potens hæreticorum, præsertim Florini & Blasti hæresiarcharum domitor, & triumphator.

Florinus cum Irenæo Polycarpi auditor, sed Carpocrati postmodum ex parte adherens, & Valentini hæresi, Deum etiam causam malorum esse blasphemavit; Blastus autem in multis Judaizavit.

Marcion ad hæc tempora cum Eleutherio de pœnitentiâ & palinodiâ suorum dogmatum tractat, sed quia procrastinat, morte prævenitur.

DECAS IX.

✻ Ab Anno 180. ad 190. ✻

181. **H**Oc anno contigisse narrat Nicophorus, ut Judæus quidam Christianis per loca deserta iter faciens, subito morbo correptus peteret baptizari, cum verò deesset aqua, adhibitâ areâ baptizatum esse, moxque sanitati ita restitutum, ut viribus integris, ad Dionysium Episcopum Corinthiorum pervenêrit, quo postmodû vero Baptismo ablutus est.

✻(182.)✻ Obit Marcus Imperator, qui cum in Marcomannica expeditione morbum incidisset, abstinentiâ cibi mortem voluntariam oppetiit; cui mox Commodus filius successit, qui à prima statim pueritia, ut loquitur Lampridius, turpis, improbus, crudelis & libidinosus oreque pollutus, & constupratus fuit, qui insuper & Deus dici & Herculis Sacra sibi fieri, voluit, templa verò reliquorum Deorum stupris & humano sanguine polluit. Illud autem Divinæ Providentiæ adscribendum, quorumcunque facinorum fuerit Commodus, Christianis tamen violentiam non intulit.

Commodi Concubina fuit Marcia, quam præ cæteris impensè diligebat, hæc Christianis valde addicta quanquam Christiana non esset, effecisse creditur apud Commodum, ut persecutio cessaret: novit utique Divina Sapiencia etiam impiis instrumentis uti in bonum servorum suorum.

✽(183.)✽ Lucius Britannorum Rex, petit ab Eleutherio Papa Ministros, à quibus Religionis Christianæ mysteriis imbueretur: à quo missi Fugatius & Damianus sive Donatianus, qui Regem cum uxore & liberis baptizat.

Theodocion Ponticus, vel Ephesius discipulus Tatiani Marcioni adhæsit, & ab eo ad Judæos Profelytus transiit. Scripturam interpretatus est: utrum autem fuerit sincera translatio, S. Hieronymus consulendus est.

Hæc translatio Theodocionis dicitur, vulgò tertia.

Prima enim fuit illa nobilissima Septuaginta duorum; secunda sub Hadriano, ut scribitur, ab Aquila Pontico elaborata; & hæc Theodocionis tertia, vel etiam quarta si illius antiquissime ratio habeatur, quam ante tempora Alexandri Magni in lucem prodisse ferunt.

✽(184. 185. 186. 187. 188.)✽ Anglia magno ardore suscipit Evangelium Christi, & fidem Romanam amplectitur, quam

moderni Britanni tam acerbè oppugnati.
Unde Viri illi Apostolici Romam rever-
plures à Pontifice in messem agri Domini
ci operarios rogant & in Britanniam ad-
ducunt. Quam in varios Episcopatus di-
vidunt & Ecclesiam Christi ordinant.

Farabertus Francorum in Germania Re-
Christianos dirè persequitur.

✱(189.)✱ Apollonius Senator Roma-
nus vir eruditissimus accusatus ab uno
servis suis, quòd Christianus esset, & fra-
dulenter à Perenni iudice fidei suæ ratio-
nem rogatus, postquam apologeticam ora-
tionem accuratissimè elaboratam pro
Christianâ fide coram Senatu recitasset
eiusdem Senatûs decreto securi percussus
est: Eius tamen delator servus, inquit E-
sebius, ut M. Aurelii decreto aliquid con-
cederetur de non vocandis in jus ob fidei
Christianam, multatus est crurifragio, quod
vividus igne comburendus erat, sed suppli-
cium accusati pœnam accusantis imminuit.

*Perenni quoque iudici non defuit ultrix po-
na. Cùm enim tyrannidem affectans Commode
suasisset, ut deliciis vacaret: cui etiam assensu
Imperator cum trecentis Concubinis & totidem
puberibus exoletis ex prima nobilitate delectis
vino & ganeis indulgebat, Perennis interea
bona, vitamque multorum seviit, eorumque pro-
dam in domum suam convexit, & potens jam*

divitiis aggestis ea machinari cepit, quibus Imperium raperet, sed machinationibus patefactis Pater unà cum filio jugulatus est.

Sacra Isidis Romæ renovantur tanto cæstro impietatis, ut præter alios multos Consulares viros etiam Commodus in Isidis honorem caput raderet & anubin portaret.

✽(190.)✽ Necem Apollonij videtur ulta fuisse ingens pestilentia subsecuta & per totam Italiam grassata, aded ut Roma quotidie duo millia mortuorum corpora efferret.

DECAS X.

✽ Ab Anno 190. ad 200. ✽

191. **M**aternus gregarius miles collegæ Sodalium manu Hispanias & Gallias depopulatus, Alpes transcendit, ut Commodum interficeret. Quem in finem selegit festum Cybeles, quo Romanis erat solenne Personatis discurrere, ut sic Imperatorem cum aliis lascivire solitum vel ipse, aut per aliquem suorum obtruncaret. Sed cum id consilium pluribus communicatum esset, innotuit Commodò & Maternus capite multatus est.

✽(192.)✽ Commodus Herculeis insigni-

D 4

gni-

gnibus indutus, vult Commodianus Hercules appellari, & Deus haberi. Quæ ludæa cum multi à Gentilibus deriderent, gladio perempti sunt, & inter Christianos Julius Senator, renuens huic Herculi Commodiano sacrificare, fustibus ad mortem usque cæsus est; Christiani autem ejus corpus honorificè curantes in crimen vocati, quòd bona ejus diripuissent, & variis tormentis necati sunt. In quorum glorioso certamine illud contigit memorabile, quòd Lupulus Sacerdos quidam Capitolini Jovis oculorum cæcitate ab iis contritus in Christum crediderit, & Antoninus carnifex, cum vidisset unum ex illis, nomine Eusebium post linguam radicibus præcisam, benè adhuc loqui, Christum & ipse profitens capite truncatus sit.

✽(193.)✽ Templum Pacis celeberrimum, & Templum Vestæ cum immenso thesauris, & pulcherrima quæque urbana ædificia igne vel fulmineo, vel è motu terræ noctu erumpente cum incendio per totum consumpta, nec potuit sedari incendium plures dies pervagatum, & maximam urbis partem depascens, donec repentini imbribus restingeretur, ut manifestum fieret illud divinitus inchoasse & defuisse.

✽(194.)✽ S. Eleutherius Papa mortuus; an cæsus, an naturali morte, certum

non constat. Martyr quidem nuncupa-
tur in Sacris Diptycis, sed cum nomen
Martyris, sicut & Confessoris, sit iis tri-
butum, qui aliquid pro fide passi essent,
nec inter tormenta Spiritum emisissent, ex
hoc nomine tantum conficitur, saltem in-
ter ærumnas pro Ecclesia confectum, & al-
bo Sanctorum Pontificum infertum esse.

Eleutherio succedit Victor.

Commodus Imperator cum plurimos
Consulares viros, atque etiam ipsam Mar-
ciam, quam loco conjugis habebat, neci
destinasset, re comperta eorundem con-
spiratione ab athleta quodam, cum quo is
exerceri solebat, oppressis faucibus in ipsa
palæstra strangulatus est, magno gaudio
urbis totius atque Senatûs.

✽(195.)✽ **A**lius pertinax origine Li-
gur, cujus pater tabernam coctiliariã exer-
cuerat, per singulos militiæ gradus ad ur-
bis præfecturam evectus, militibus præto-
rianis juvantibus ac Senatu consentiente
decernitur & acclamatur Imperator. Sed
post menses sex scelere Didii Juliani occi-
ditur, qui rursus post 66. dies à Severo Im-
perio & vitâ privatur, quo interempto Se-
verus Augustus res Imperii ordinat.

✽(196.)✽ **V**ictor Romanus Pontifex
Theodotum Bizantinum hæresiarcham
damnat, & ab Ecclesia eiicit.

D 5

HÆ

HÆRESIS THEODOTIANA SIVE ALOGORUM.

Theodotus Coriarius Alogorum sive Theodotianorum antesignanus cum in Persecutione divinitatem IESU Christi abnegasset, pudens suffusus ad tegendum facinus suum dixit, se nisi hominem simplicem negasse: Christum enim Deum non esse, ideoque ab Ecclesia ejectus cum Artemonianis eorumque auctore Artemone conjunxit, qui unitis erroribus Divinitatem Christi opprimere pro viribus laborarunt. Dicitur autem Alogi, quia verbum eterni Patris ejusdem substantiæ negarunt.

HÆRESIS MELCHISEDE- CHIANA.

Fuit eodem tempore alius quidem Theodotus opificio argentarius, qui & ipse Christum purum hominem esse impudenter Blasphemavit, cum fuisset discipulus Theodoti Coriarii desipens supra Magistrum suum, asserens hunc purum hominem ex Spiritu sancto conceptum & ex Maria Virgine natum, sed inferiorem esse Melchisedecho, quia nimirum dictum est de eo; **T**U ES SACERDOS SECUNDUM ORDINEM MELCHISEDECH. Ita ut Christus sit deprecator pro hominibus constitutus, Melchisedech verò (secundum cujus ordinem Christus Sacerdos est) sit Advocatus pro Cælestibus Angelicis Spiritibus, sitque ipse virtus quædam Dei sine Patre, sine Matre, sine Genealogia, cujus neque initium ne-

Ab anno 100. ad 200.

82

que finis comprehensus sit. Tam Subtiles Theologastri sunt, qui è Sutrinis, Calceariis, vel fabrilibus tabernis prorumpentes Scripturas interpretandi munus sibi usurpare præsumunt.

HÆRESIS PATROPASIANA.

Sub Victore quoque Pontifice Romano prodit heresiarcha quidam Praxeas, qui tres Sanctissimæ Trinitatis Personas permiscuit, & fabulatus est, Deum Patrem Omnipotentem esse **JESUM** Christum, eundemq; mortem passum: unde sectatores ejus dicti Patropassiani, & quia Sanctissimam Trinitatem in unam tantum Personam redegerunt, dicti idèd Monarchici. Quorum errores aliorum insaniis conjuncti, magnas in Ecclesia tragædias & tumultus excitârunt.

✽(197.198.)✽ Resuscitata controversia de celebrando Paschate; an more Judæorum lunâ decimâ quartâ, an die Dominico celebrandum sit. Habita propterea varia Concilia auctoritate Victoris, & à plerisque statutus dies Dominicus. Quatodecimani autem cùm opinionis suæ tenaciores essent, tandem ut hæretici damnati atque ab Ecclesia eliminati sunt.

✽(199.)✽ Severus filium suum natu majorem dicit Cæsarem, addito cognomine Antonini, agitans introducere consuetudinem, ut omnes impofterum Principes quemadmodum Augusti, ita Antoninicogominarentur.

D 6

Hos

Hoc anno bellum Judaicum & Sarmaticum Severo triumphum materiam dederunt: Judæi enim a Pescennio Nigro tam rigidè habitati sunt, ut is etiam aërem ipsi vectigalem facere voluerit, unde in rebellionem exarserunt contra Romanos, sed Severo mox domiti & jugo submissi. Edictum quoque promulgatum, quo sub gravissima pœnâ prohibebatur quenquam Judæum fieri, ac circumcidi, quoniam gens ista ad rebellionem proclivis esset. unde Ecclesia magnis incrementis auctâ.

✽(200.)✽ Severus Imperator clarissimos viros Romæ occidit, nulli eorum parcens, qui vel levi tantum suspitione laborassent habitæ communionis, cum Albinus & Pescennino. Recenset Spartianus nomina unius & quadraginta consularium, & Prætorianorum, qui necati sunt. Damnatæ sunt etiam illi, qui joco tantum dixerant *verè Imperator, nominis sui, verè Severus*, quod verò hæc cædes non etiam Christianos involveret, invidiæ stimulos excitavit in animis Gentilium, ut eos neglectæ & despectæ Majestatis accusarent, qui in publico triumpho Severi non floribus, Laureis, suffragibus, luminibus & aliis id genus officiis, more civium cæterorum, se subditos fideles præstitissent.